
JANNEMAN

DOOR J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

JANNEMANS vader is predikant. En Janneman is niet slechts z'n oudste, doch tot op heden ook z'n eenige zoon. Dies is Jan eraan gewend dat de gemeenteleden genoegzaam notitie van hem nemen.

Janneman aanvaardt de verschillende attenties met een glimlach van erkentelijkheid. Hij vertoont nu reeds eigenschappen, die hem later tot een populair man kunnen maken.

Als hij, op de wandeling met vader, in de verte een speciale kennis ziet aankomen, begint z'n rond, blozend gezicht te glimmen van pret.

En wanneer die kennis, na een behoorlijke begroeting van den begeleider, zegt: „zoo Janneman, ben jij daar ook?” zingt hij z'n hoog „ja” met een air van: „ben je niet vreeselijk blij, me te zien?”

Begrijpelijkwijls heeft Jan een tamelijke dunk van zichzelf.

Wanneer hij valt, en huilt (hij huilt nog al gauw) en moeder hem beknort: „kleine jongen!” protesteert hij: „Jan is groot”.

Hij houdt er ook niet van, toe te geven, dat hij iets niet kan.

Omdat hij alleen is, en zeer beweeglijk, moet z'n moeder af en toe een werkje voor hem verzinnen, wil ze eens een oogeblikje rust hebben.

Zoo geeft ze hem een keer de niet al te paedagogische opdracht, vlinders te gaan vangen. Met de sussende bijgedachte: „je krijgt ze toch niet”.

Jan trekt vol moed de tuin in met een leeg cigarettendoosje. En na verloop van tijd komt hij werkelijk met een gevangen vlinder terug.

Op moeders vraag: „heb je die zelf gepakt?” haalt hij met een oolijk snoetje z'n schouders op.

Moeder wil niet opnieuw een opvoedkundige blunder begaan, en dringt aan: „kom, dat weet je best.”

Janneman echter volhardt: „weet ik niet.”

En pas als moeder hem „zoo heel erg” aankijkt valt hij door de mand, en mompelt iets van een groote jongen, die Henk heet. Doch dan laat hij ook onverschillig de vlinder vliegen, voor zoover het beest nog te fladderen vermag. Er is geen glorie meer met z'n vangst te behalen, begrijpt hij.

Als Jannemans vader pas in z'n nieuwe gemeente staat maakt Jan kennis met den dokter. Echter niet in diens kwaliteit van geneesheer, maar als vermoedelijke aanstaande huisvriend.

Die eerste ontmoeting verloopt aldus:

De dokter zegt: „wel, wat ben jij een flinke jongen!” En hij behoeft met die uitspraak z'n geweten geen geweld aan te doen.

Dan informeert hij: „hoe heet je?”

Het prompte antwoord van den gevlende is: „Janneman”.

„Wel zoo! En kom je eens bij mij spelen? Ik heb ook jongens.”

„Jawel!”

Op een toon, als beteekent deze toezegging een groote gunst.

„Maar ik heb ook een hond. Een groote hond. Ben je daar bang voor?”

„Nee!” Met zooveel overtuiging als begrijpt hij niet, hoe iemand hem, zoo'n groote jongen, van zulk een kinderachtigheid kan verdenken.

Vader intusschen geeft den bezoeker een knipoogje, en die denkt er het zijne van.

Een week later volgt de tweede ontmoeting.

De dokter loopt met z'n hond langs de pastorie. Janneman speelt op het trottoir met z'n Vliegende Hollander. Een nieuw bezit nog wel. Doch als hij de hond ziet rent hij weg, de tuin in, het huis binnen.

Vader vangt hem op, ziet in een glimp dokter en hond, en vraagt verwijtend: „maar je bent toch niet bang voor een hond?”

Janneman kijkt het wegwandelend

gevaar na, zucht diep, en hervindt iets van z'n zelfvertrouwen. Een ietsje minder zeker dan de eerste keer verklaart hij: „nee”, en zoekt z'n geliefde Hollander weer op.

Derde ontmoeting.

Janneman speelt in de pastorietuin met dokters jongste. Daar buiten gaat weer de dokter met z'n hond.

Het beest herkent z'n jonge baas, en springt onder hevig staartgezwaai tegen het hek op. Liefkoozingen en zoete woordjes van de kant van het dokterszootje; pogingen tot likken van de zijde van den hond. 't Lijkt als zagen

ze elkaar in weken niet.

Dan moedigt het speelkameraad retireerenden Janneman aan: „hem ook maar eens. Hij doet ni

Doch Jan gaat nog verder ter schudt vervaard z'n bolletje. En z'n gereede glimlach verdwijnt.

Met goedgespeelde verbazing de dokter: „en jij bent immers bang voor een hond!”

Dan bekent Janneman met een berstemmetje wat hij zelf wel voe een lafheid, niet passend bij zoo'n ten jongen: „ik ben bang voor honden”.

DE EIERZOEKER

Nauw lichtte nog de nieuwe Aprildag aan,
Of, met een pols gewapend, ging hij er op uit;
Met taai geduld zocht hij begeerden buit,
Liet hij zijn oogen langs de lage landen gaan.

Van al wat vloog, wist hij het stemgeluid,
Geen vogeltrucje kon voor hem bestaan;
Geen loos alarm bracht hem meer in den waan,
De knepen kende hij, van elken vogelguit.

Reeds menig legsel wist hij op te speuren,
En — is een nest van vier nu nog een zeldzaamheid,
Toch kan hij straks . . . een aardig centje beuren . . .

De prijzen zijn het hoogst in 't eerste van den tijd.
Maar . . . hoeveel vogels zitten droef te treuren,
Hoevelen zijn hun grootste schatten kwijt . . .?

S. VISSER